

UCHWAŁA

Dnia 7 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

Protokolant starszy sekretarz sądowy Renata Szczegot

po rozpoznaniu, na posiedzeniu jawnym, w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej, w dniu 7 lutego 2024 r., z udziałem X.Y.. – sędziego Sądu Rejonowego w W. oraz A. J. - Zastępcy Prokuratora Okręgowego w R., wniosku Zastępcy Prokuratora Okręgowego w R. z dnia 14 listopada 2023 r., sygn. akt [...], w przedmiocie podjęcia uchwały o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej X.Y.. – sędziego Sądu Rejonowego w W., za to, że w dniu 28 marca 2022 r. na ulicy [...] w W. kierując samochodem osobowym m-ki H. nr rej. [...] umyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachowała szczególnej ostrożności podczas zbliżania się do wyznaczonego przejścia dla pieszych i niewłaściwie obserwowwała przedpole przed pojazdem w wyniku czego nieumyślnie spowodowała wypadek wskutek, którego nie ustąpiła pierwszeństwa pieszemu Y.Z. znajdującej się na przejściu dla pieszych i przechodzącej z lewej strony na prawą potrafiła ją, w wyniku czego w/w pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci: złamania kości ciemieniowej, potylicznej i skroniowej lewych czaszki, krwiaki śródmózgowe i wybroczyny krwotoczne w obu płatach czołowych mózgu oraz wybroczyny krwotoczne w płacie ciemieniowym i skroniowym, krwawienie podpajęczynówkowe, krwiak okolicy podczepcowej lewej, wieloodłamowe złamania części bliższych kości piszczelowej i strzałkowej lewych, otarcia naskórka okolicy czołowej, nosa, przedramienia, ręki i podudzia lewych, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres trwający dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k., tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k. na podstawie art. 80 § 2c ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jednolity Dz.U. z 2020 r., poz. 365 ze zm.) – dalej powoływana jako u.s.p.

uchwalił:

1) zezwolić na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej X.Y.. – sędziego Sądu Rejonowego w W., za to, że w dniu 28 marca 2022 r. na ulicy [...] w W. kierując samochodem osobowym m-ki H. nr rej. [...] umyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachowała szczególnej ostrożności podczas zbliżania się do wyznaczonego przejścia dla pieszych i niewłaściwie obserwowała przedpole przed pojazdem w wyniku czego nieumyślnie spowodowała wypadek wskutek, którego nie ustąpiła pierwszeństwa pieszemu Y.Z. znajdującej się na przejściu dla pieszych i przechodzącej z lewej strony na prawą potrafiła ją, w wyniku czego w/w pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci: złamania kości ciemieniowej, potylicznej i skroniowej lewych czaszki, krwiaki śródmózgowe i wybroczyny krwotoczne w obu płatach czołowych mózgu oraz wybroczyny krwotoczne w płacie ciemieniowym i skroniowym, krwawienie podpajęczynówkowe, krwiak okolicy podczepcowej lewej, wieloodłamowe złamania części bliższych kości piszczelowej i strzałkowej lewych, otarcia naskórka okolicy czołowej, nosa, przedramienia, ręki i podudzia lewych, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres trwający dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k., tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.;

2) kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Zastępca Prokuratora Okręgowego w R. wnioskiem z dnia 14 listopada 2023 r., sygn. akt [...], który wpłynął do Sądu Najwyższego w dniu 17 listopada 2023 r., zwrócił się o podjęcie uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej X.Y.. - sędziego Sądu Rejonowego w W., gdyż zgromadzone dowody uzasadniają podejrzenie popełnienia przez nią czynu zabronionego z art. 177 § 1 k.k.

A. J. - zastępca Prokuratora Okręgowego w R., obecny na posiedzeniu Sądu Najwyższego w dniu 7 lutego 2024 r., poparł złożony wniosek z dnia 14 listopada 2023 r., sygn. akt [...], zaś X.Y.. – sędzia Sądu Rejonowego w W. oświadczyła, że wnosi o jego uwzględnienie i zezwolenie na pociągnięcie jej do odpowiedzialności karnej w celu wyjaśnienia sprawy.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zakaz pociągnięcia do odpowiedzialności karnej sędziego bez zgody sądu określonego w ustawie, o którym mowa w art. 181 Konstytucji RP, składający się na tzw. immunitet formalny (procesowy) sędziego, nie powoduje wyłączenia odpowiedzialności, czy też karalności za popełniony czyn, a jedynie wprowadza zakaz pociągania osoby posiadającej taki immunitet do odpowiedzialności karnej przed sądem, chyba że oskarżyciel uzyska na to zgodę uprawnionego sądu. Immunitet ten nie może być postrzegany jako swoistego rodzaju prawo osobiste przysługujące osobie sprawującej urząd sędziowski. Nie może też stanowić środka zapewnienia bezkarności jego posiadaczom. W świetle konstytucyjnych zasad państwa prawnego i zasady równości wobec prawa immunitet formalny sędziego stanowi wyjątek od powszechnych zasad odpowiedzialności karnej. Nie może zatem podlegać interpretacji rozszerzającej, a sposób wykładni i stosowania przepisów o tym immunitecie musi być podporządkowany realizacji zarysowanych wyżej jego funkcji (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 1998 r., sygn. akt I KZP 36/97, OSNKW 1998, z. 3–4, poz. 12).

Z art. 181 Konstytucji RP jasno wynika, że immunitet ten ma charakter względny, bo może zostać uchylony, co pozwoli na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej. Powołany przepis Konstytucji RP określa w tym zakresie następujące wymogi:

- 1) uchylenie immunitetu sędziego musi mieć zawsze charakter uprzedni, co oznacza, iż do daty uprawomocnienia się decyzji o jego uchyleniu możliwe jest tylko prowadzenie postępowania karnego „w sprawie”, a nie „przeciw osobie”,
- 2) uchylenie immunitetu sędziego może być dokonane tylko przez „sąd” (tzn. tylko przez jeden z sądów wskazanych w art. 175 Konstytucji RP), z zastosowaniem procedury zapewniającej sędziemu niezbędne gwarancje rzetelnego postępowania,

3) uchylenie immunitetu sędziego może być dokonane tylko przez sąd „określony w ustawie”, co oznacza, iż musi istnieć generalna regulacja ustawowa wskazująca właściwość sądu do podejmowania rozstrzygnięć w przedmiocie jego uchylenia. Zgodnie z art. 80 § 2c u.s.p., uchwałę zezwalającą na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej wydaje się, jeżeli zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa. Sformułowanie „dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa” jest tożsame z pojęciem użytym w art. 313 § 1 k.p.k. Na gruncie zaś wykładni tego przepisu k.p.k. wskazuje się, że wydanie postanowienia o przedstawieniu zarzutów wymaga istnienia bardziej rozbudowanej faktycznej podstawy, niż ta, która wystarcza do wszczęcia śledztwa lub dochodzenia w rozumieniu art. 303 k.p.k. Poza uzasadnionym podejrzeniem popełnienia przestępstwa musi istnieć także dostatecznie uzasadnione podejrzenie, że czyn popełniła określona osoba. W orzecznictwie Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego podkreśla się, że sformułowanie „dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa” jest nieostre (niedookreślone), zatem ocena, czy spełniona została opisana nim przesłanka, zawsze zależy od konkretnych okoliczności sprawy (por. uchwała Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 18 października 2004 r., sygn. akt SNO 40/04, OSNSD 2004, Nr 2, poz. 33). Wskazuje się też, iż owo podejrzenie popełnienia przestępstwa musi być w pełni uzasadnione, nie nasuwające żadnych istotnych wątpliwości ani zastrzeżeń, zarówno co do popełnienia czynu jak i zaistnienia wszystkich znamion konkretnego typu przestępstwa (por. np. uchwały Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego: z dnia 8 maja 2007 r., sygn. akt SNO 21/07, OSNSD 2007, poz. 38, z dnia 27 stycznia 2009 r., sygn. akt SNO 95/08, OSNSD 2009, poz. 24, z dnia 20 lipca 2011 r., sygn. akt SNO 32/11). Obowiązkiem sądu dyscyplinarnego, w ramach postępowania wywołanego wnioskiem oskarżyciela o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego, jest zbadanie (weryfikacja) przedstawionych przez oskarżyciela dowodów, w celu stwierdzenia, czy zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa przez sędziego. Kontrola ta ma charakter merytoryczny, chociaż nie sprowadza się do tak wysokiego poziomu przekonania sądu o popełnieniu czynu i winie sprawcy, jak w przypadku orzekania w postępowaniu karnym.

Oczywistym jest, że sąd dyscyplinarny w postępowaniu o wyrażenie zgody na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej ma obowiązek oceny dowodów na zasadach określonych w k.p.k., a więc przede wszystkim zgodnie z regułami określonymi w art. 7 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p., czyli swobodnie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Uzasadnienie rozstrzygnięcia powinno zaś zawierać wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Sąd dyscyplinarny powinien więc w pierwszym rzędzie ocenić dowody, a dopiero następnie dokonać analizy prawnej czy spełniona jest przesłanka uchylenia immunitetu, czyli czy wskazują one na wysokie prawdopodobieństwo popełnienia przez sędziego przestępstwa (por. np. uchwała Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 23 lutego 2006 r., sygn. akt SNO 3/06, OSNSD 2006, poz. 25).

Załączony do wniosku Zastępcy Prokuratora Okręgowego w R. z dnia 14 listopada 2023 r., sygn. akt [...], materiał dowodowy zgromadzony w toku dotychczasowego postępowania w sprawie o sygn. akt [...] Prokuratury Okrękowej w R. pozwala na następujące ustalenia.

W dniu 28 marca 2022 r., około godz. 19:15, w W., pokrzywdzona Y.Z. przekraczała pieszo ulicę [...] przejściem dla pieszych, przechodząc z lewej strony na prawą, patrząc zgodnie z kierunkiem pojazdów poruszających się od strony ul. [...] w kierunku ul. [...]. Na ubraniu miała odblaskowe elementy. Wchodząc na przejście dla pieszych nie widziała żadnego zbliżającego się pojazdu. Dopiero przechodząc przez przejście dla pieszych, zauważyła nadjeżdżający z jej prawej strony samochód. Pokrzywdzona podniosła kijki (pokrzywdzona trenuje nordic walking), aby dać znać kierowcy, że znajduje się na przejściu dla pieszych. Doszło jednak do jej potrącenia, przez samochód m-ki H. nr rej. [...], którym kierowała X.Y.. - sędzia Sądu Rejonowego w W. X.Y.. oświadczyła funkcjonariuszowi Policji, iż nie zauważyła pokrzywdzonej, albowiem oślepiło ją słońce. W badaniu na zawartość alkoholu etylowego w powietrzu wydychanym przeprowadzonym u X.Y., o godz. 19:44, nie stwierdzono obecności alkoholu etylowego. Podobnie, nie stwierdzono go również po przeprowadzeniu badania u X.Y., o godz. 19:50. Z zeznań

świadców wynika, że w czasie zdarzenia nawierzchnia jezdni była sucha, widoczność dobra, było jasno, ale nie słonecznie. Według informacji odnośnie warunków atmosferycznych w dniu 28 marca 2022 r. w rejonie miejscowości W., w tym dniu nie występowały opady. Z opinii biegłego z zakresu technicznej i kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej wynika, że zdarzenie drogowe miało miejsce w porze dziennej, przy dobrych warunkach atmosferycznych, na obszarze zabudowanym, gdzie prędkość była ograniczona znakiem drogowym B-33 do 40 km/h. W miejscu oznakowanego przejścia dla pieszych nie było sygnalizacji świetlnej. Na samochodzie m-ki H. nr rej. [...], którym kierowała X.Y., stwierdzono uszkodzenia związane z wypadkiem, tj. otarcia brudu z zagięciem przedniej tablicy rejestracyjnej, zarysowania i zagniecenia pokrywy komory silnika po lewej stronie, rozpękanej szyby czołowej po lewej stronie, odgiętego do przodu lusterka bocznego lewego, otarcia brudu i zarysowania szyby drzwi kierowcy oraz poszycia blacharskiego. Biegły przyjął, że bezpośrednią przyczyną zaistnienia tego wypadku drogowego było nieprawidłowe zachowanie się kierującej samochodem m-ki H. X.Y., która zbliżając się do przejścia dla pieszych z prędkością, w zakresie około 40,8 - 67 km/h, w miejscu, gdzie była ona ograniczona znakiem drogowym B-33 do 40 km/h nie zachowała zgodnie z art. 26 § 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym, szczególnej ostrożności, nie obserwowała właściwie przedpola pojazdu oraz przejścia dla pieszych, w wyniku czego nie ustąpiła pierwszeństwa pieszej Y.Z., która przekraczała jezdnię z lewej strony na prawą, potrącając ją. Według biegłego przekroczenie prędkości nie miało wpływu na zaistnienie wypadku drogowego. Z akt sprawy wynika, że zgłoszenie wypadku do Centrum Powiadamiania Ratunkowego miało miejsce o godzinie 19:16. Zgodnie z tym biegły w pierwszej opinii wykazał, że nie mogło dojść do olśnienia spowodowanego słońcem, gdyż wypadek zaistniał po zachodzie słońca. Natomiast w uzupełniającej opinii z dnia 9 czerwca 2023 r. biegły wskazał, że przyczyną zaistnienia opisanego zdarzenia drogowego było nieprawidłowe zachowanie kierującej pojazdem X.Y., która pomimo olśnienia spowodowanego słońcem, kontynuowała jazdę, przez co miała ograniczone pole widzenia przed pojazdem, w wyniku czego nie zauważyła wkraczającej na przejście dla pieszych. Y.Z., nie ustępując jej pierwszeństwa i

potrącając ją. Biegły podał, że zachowanie na drodze pieszej Y.Z. nie przyczyniło się do zaistnienia wypadku drogowego. Pokrzywdzona Y.Z., w wyniku wypadku, doznała obrażeń ciała w postaci: złamania kości ciemieniowej, potylicznej i skroniowej lewych czaszki, krwiaków śródmózgowych, wybroczyn krwotocznych w obu płatach czołowych mózgu oraz wybroczyn krwotocznych w płacie ciemieniowym i skroniowym, krwawienia podpajęczynówkowego, krwiaka okolicy podczepcowej lewej, wieloodłamowego złamania części bliższych kości piszczelowej i strzałkowej lewych, otarcia naskórka okolicy czołowej, nosa, przedramienia, ręki i podudzia lewych. Rodzaj doznanych przez Y.Z. obrażeń ciała spełnia kryteria naruszenia czynności narządów ciała na okres trwający dłużej niż siedem dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.

Powyższe ustalenia poczyniono na podstawie następujących dowodów: protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego (k. 2 - 3v), szkicu miejsca wypadku drogowego (k. 4), protokołu oględzin pojazdu (k. 5 - 6v), protokołów badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu (k. 7 - 8v), protokołów oględzin rzeczy (k. 37- 42, k. 59 - 64, k. 107 - 115, k. 116 -118 – wraz z załącznikami), protokołów przesłuchania świadków: P. K. (k. 22 – 22v), G. J. (k. 44 - 45), Z. L. (k. 95 - 96), B. M. (k. 124 -124v), W. K. (k. 126 -126v), oraz Y.Z. (k. 83 - 84, k. 248 - 252), sprawozdań sądowo – lekarskich biegłych z Uniwersytetu Jagiellońskiego Collegium Medicum w Krakowie (k. 90 - 92v, k. 431 - 437v), opinii z dnia 14 stycznia 2023 r. mgr Y.Y... – biegłego sądowego przy Sądzie Okręgowym w K. z zakresu technicznej i kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej wraz z załącznikami (k. 153 -1 95) i jego opinii uzupełniającej z dnia 9 czerwca 2023 r. (k. 304 - 310), informacji dot. warunków atmosferycznych jakie miały miejsce w dniu 28 marca 2022 r. w rejonie miejscowości W. (k. 232), pisma z Obserwatorium Astronomicznego Uniwersytetu Warszawskiego dot. informacji o wschodzie i zachodzie słońca w dniu 28 marca 2022 r. (k. 279), pisma z [...] zawierającego informację dot. pierwszego zgłoszenia na nr alarmowy 112 (k. 287).

W świetle przedstawionych ustaleń należy przyjąć, że zachodzi dostateczne uzasadnione podejrzenie, iż przyczyną potrącenia w dniu 28 marca 2022 r., w W., Y.Z. na przejściu dla pieszych, było zachowanie się X.Y.. – sędziego Sądu

Rejonowego w W., która kierowała samochodem m-ki H. nr rej. [...], gdyż zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych, nie obserwowała właściwie przedpola pojazdu oraz przejścia dla pieszych i nie ustąpiła pierwszeństwa pieszej (pokrzywdzonej Y.Z.) przekraczającej jezdnię ulicy [...] w W. po oznakowanym przejściu dla pieszych. Potrącenie pokrzywdzonej Y.Z. przez samochód kierowany przez X.Y.. – sędziego Sądu Rejonowego w W., skutkowało obrażeniami ciała pokrzywdzonej naruszającymi czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni.

Powszechnie przyjmuje się, że dobrem prawnym chronionym przez art. 177 k.k. (przestępstwo karalnego wypadku w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym) jest bezpieczeństwo w komunikacji w aspekcie ochrony życia i zdrowia człowieka. W odniesieniu do przestępstwa karalnego wypadku, k.k. rozróżnia lekki wypadek (art. 177 § 1 k.k.) oraz wypadek ciężki (art. 177 § 2 k.k.). Spowodowanie wypadku stanowi konsekwencję naruszenia przez sprawcę, najczęściej kierowcę, zasad bezpieczeństwa w ruchu, które są wprost wyrażone w przepisach regulujących porządek i bezpieczeństwo w ruchu, jak też wynikają z zasad prakseologicznych odnoszących się do danej sfery ruchu (por. np. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 1975 r., sygn. akt V KK KZP 2/74, OSNKW 1975, z. 3 – 4, poz. 33). Do zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym zalicza się między innymi reguły określające sposób włączania się do ruchu, wyprzedzania, omijania, ustąpienia pierwszeństwa przejazdu, zasady ostrożności, ograniczonego zaufania i prędkości bezpiecznej (R. Stefański, Przestępstwa drogowe w nowym kodeksie karnym, Kraków 1999). Przestępstwo z art. 177 k.k. jest występkiem nieumyślnym. Użyty w dyspozycji tego przepisu zwrot „choćby nieumyślnie”, który odnosi się do naruszenia przez sprawcę zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, oznacza jedynie, iż sprawca działał z zamiarem naruszenia tych reguł albo naruszenie ich było skutkiem lekkomyślności lub niedbalstwa. Sposób naruszenia zasad bezpieczeństwa nie rzutuje więc na stronę podmiotową przestępstwa karalnego wypadku, ale wpływa na zawartość bezprawia, gdyż jest ono większe w razie umyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa, a mniejsze w razie ich nieumyślnego naruszenia.

Patrząc przez pryzmat przepisu art. 177 § 1 k.k. na wyżej poczynione ustalenia, co do przebiegu wypadku z udziałem pieszej Y.Z., Sąd Najwyższy uznał, że zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, określonego w tym przepisie, przez X.Y.. – sędziego Sądu Rejonowego w W, gdyż kierując pojazdem mechanicznym nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym (niezachowanie szczególnej ostrożności i nieustąpienie pierwszeństwa pieszej przekraczającej jezdnię po oznakowanym przejściu dla pieszych). Jako kierująca samochodem m-ki H. o nr rej. [...] odpowiadała za dostosowanie techniki jazdy w celu prawidłowego przejazdu przez odcinek jezdni, wyodrębniony prawnie jako oznakowane przejście dla pieszych, z którego korzystała pokrzywdzona. W wyniku naruszenia przez nią, wskazanych zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, doszło do wypadku, potrącenia przez samochód pieszej Y.Z., która doznała obrażeń ciała określonych w art. 157 § 1 k.k. Oczywistym jest, iż ustawodawca tworząc typ przestępstwa, określony w art. 177 § 1 k.k., nie przesądził o społecznej szkodliwości konkretnego czynu formalnie wyczerpującego znamiona tego występk. Przepis art. 1 § 2 k.k. głosi, że nie stanowi przestępstwa czyn zabroniony, którego społeczna szkodliwość jest znikoma. Pojęcie społecznej szkodliwości nie zostało zdefiniowane w k.k. W art. 115 § 2 k.k. wskazano jedynie faktory oceny stopnia społecznej szkodliwości. To wyliczenie, w tym przepisie, okoliczności rzutujących na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu ma charakter zamknięty (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 grudnia 2006 r., sygn. akt IV KK 395/06, Legalis, z dnia 11 kwietnia 2011 r., sygn. akt IV KK 382/10, Legalis). W uchwale Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 16 maja 2018 r., sygn. akt SNO 18/18, trafnie zauważono, że sąd dyscyplinarny, cyt. „poddaje analizie wnioski nie tylko pod kątem realizacji znamion przedmiotowych i podmiotowych zarzucanych czynów, ale także musi odnieść się do nich w optyce m.in. stopnia społecznej szkodliwości. Jednak biorąc pod uwagę specyfikę postępowania o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, uznać należy, że znikomy stopień społecznej szkodliwości zarzucanego sędziemu czynu musi jawić się, jako oczywisty na podstawie dostępnego materiału dowodowego”. W realiach niniejszej sprawy nie

można przyjąć, aby omawiany czyn cechował się znikomym stopniem szkodliwości społecznej.

Zgodnie z art. 129 § 1 k.p.k. sąd dyscyplinarny może zawiesić w czynnościach służbowych sędziego, jeżeli wydał uchwałę zezwalającą na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej. W przypadku wydania uchwały zezwalającej na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego, sąd dyscyplinarny z urzędu zawiesza sędziego w czynnościach służbowych (por. art. 129 § 2 u.s.p.). W niniejszej sprawie zezwolono na pociągnięcie X.Y.. – sędziego Sądu Rejonowego w W. do odpowiedzialności karnej za przestępstwo nieumyślne, nie ma zatem zastosowania unormowanie z art. 129 § 2 u.s.p., zaś Sąd Najwyższy, biorąc pod uwagę stanowisko X.Y.. – sędziego Sądu Rejonowego w W. wyrażone na posiedzeniu w dniu 7 lutego 2024 r. oraz okoliczności zarzucanego jej nieumyślnego występkę, uznał, że dobro wymiaru sprawiedliwości, w tych realiach, nie uzasadnia decyzji o zastosowaniu instytucji fakultatywnego zawieszenia w czynnościach służbowych sędziego o jakiej mowa w art. 129 § 1 u.s.p.

Kierując się przedstawionymi wyżej motywami, Sąd Najwyższy rozstrzygnął, jak w uchwale.

[M. T.]

[ał]